

KE ZPRÁVĚ O ÚMRTÍ.

Zpráva o úmrtí manželů Perglových nás zastihla již po uzavěrce 4.čísle Réunionu a protože jsme ji chtěli sdělit našim čtenářům bez opoždění, musili jsme se rozhodnout pro zvláštní přílohu.

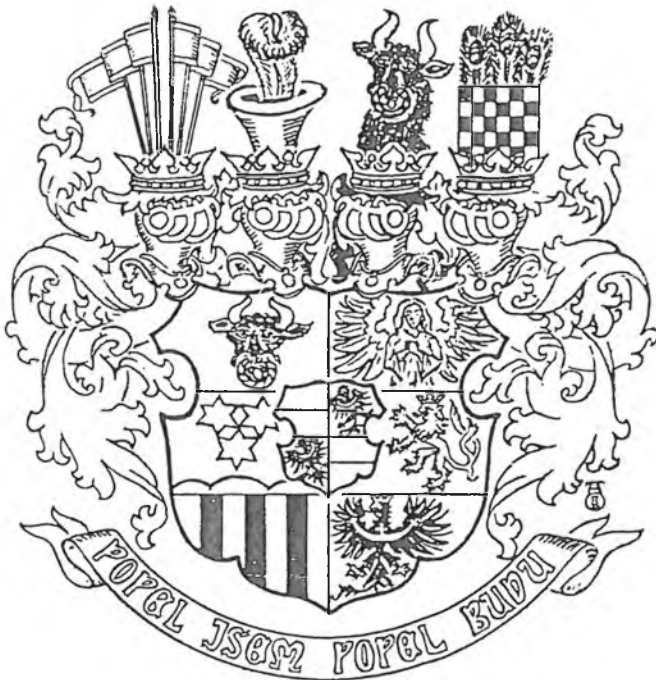
Smutná zpráva nás zastihla naprosto nepřipravené. Věřili jsme, že se Dagmar a Gustav Perglovi ze svých zranění zotavují, tak jak jsme byli informováni a jak jsme také uveřejnili ve 3.čísle Réunionu.

Neměli jsme k dispozici erb manželů Perglových a pro krátkost času jsme musili uveřejnit naše sdělení značně prostě.

Prosíme o omluvení a uveřejňujeme dodatečně erb, jehož popis jsme v naší zvláštní příloze uvedli.

Dagmar a Gustav nebudou zaponenuti!

RRR

Dipl.-Ing. Jaroslav kníže z Lobkowicz,

člen jednoho z nejvýznamnějších českých šlechtických rodů zemřel.

Zprávu jsme přinesli taktéž ve čtvrtém čísle. Uveřejňujeme dnes znak knížat z Lobkowicz (stav knížecí Království Českého ze 17-10-1623) podle diplomu z 21-7-1646, resp. ve zcela konečné, dnes používané formě, podle diplomu z 21-7-1646 (t. j. po nabytí vévodství Zaháňského (=Sagan), po jehož ztrátě byl sice vévodský titul přenesen na Roudnici, ale znak se už nezměnil.

Úplný znak knížat z Lobkowicz vévodů Roudnických vznikne položením tohoto erbu na knížecí plášť.

Předkem pánů z Lobkowicz byl Mikuláš, zvaný Chudý, syn Mareše z Újezda. Tento rytíř, který se podle zakoupené tvrže začal psát z Lobkowicz, patřil do družiny schopných, byť většinou nepřiliš vysoko urozených šlechticů, kteří byli k veliké nelibosti vysokého panstva oporou krále Václava IV. A byl zřejmě nejen mužem vzdělaným, ale měl i značný politický přehled a tak se v roce 1409 jako urburní písař v Kutné Hoře také zasadil u svého panovníka o vydání pověstného "Kutnohorského dekretu", jímž byly Čechům na pražské universitě přiznány tři hlasy, proti jedinému hlasu všech cizinců dehondu.

A protože se pan Mikuláš stal od r. 1416 i nejvyšším písařem zemským, zdá se, že je pravděpodobným výklad, podle kterého má červený toul se stříbrným perem na přílbě lobkowiczského znaku znázorňovat kalamář s brkem. A výklad hesla? Mikulášův syn, zakladatel dosud kvetoucí linie rodu, se jmenoval Jan Popel. Jeho potomci pak užívali jméno Popel z Lobkowicz jako označení rodové a přijatá devisa jejich znaku je pouze duchaplnou a vtipnou narážkou na rodové jméno.

! Za oba erby, popis a výklad o rodu Lobkowiczů děkujeme spolubratru A.F.J. Karlovskému, KCLJ. !

MALOMOCENSTVÍ, ODVĚKÝ NEPŘÍTEL ŘÁDU SV. LAZARA JERUSALEMSKÉHO.

Dr. Radslav hrabě Kinský GCLJ.

Malomocenství, postrach minulých století, jest stále aktuálním problémem, neboť postihuje zhruba deset milionů osob, žijících v intertropikálních oblastech: Černý africký kontinent, Antily, Střední a latinská Amerika, Dálný východ a Indie. Tato obávaná nemoc - popsána již v dobách dávných, sahajících do 6. století před Kristem, nejdříve v Indii a Číně - ovlivňovala silně obrazovnost obyvatelstva. Ve všech civilizacích byla pokládána za Boží trest. Shrnuje vsutku dvojí odstrašující účinek, za prvé ničí vzhled nemocného a za druhé postihuje jeho základní biologické funkce aniž by současně podstatně ovlivnila délku života. Bez účinného ošetření jsou nemocní svědky vlastního fyzického úpadku způsobeného ochrnutím a destrukcí tkání. Malomocenství čili lepra se údajně rozšířila z indického poloostrova, který je stále nejvíce postiženou oblastí, do zemí Středního východu. Ve středověku ji roznesly římské légie, později Saraceni a křižáci do celé Evropy. Posléze se dostala i do Nového světa ve stopách konkvistadorů a otrokářů. V XVIII. století se dalo malomocenství na překvapivý ústup v Evropě, zejména západní, aniž by tento zjev mohl být vědecky přesně vysvětlen.

Soustředění nemocných v lidsky vedených lazaretech (naš Řád se zde velmi pozitivně osvědčil), zlepšení výživy a hygieny, snížení promiskuity ustálením křesťanské morálky, vymýcení jiných epidemií jako moru, černých neštovic a cholery, jistě ovlivnily úspěšně omezení této choroby, aniž by samy o sobě vysvětlily tento ústup.

Odolnost vůči antibiotikům.

Připomeňme krátce co malomocenství představuje (název lepra je odvozen z řečtiny a označuje "šupinu"). Jde o chorobu vcelku málo nakažlivou, inkubační doba bývá dlouhá od dvou do deseti let. Vyskytuje se ve dvou formách, lepra tuberkuloidní, nejčastější a nejméně vážná a lepra leproatická, mnohem více nakažlivá a nebezpečnější. První forma sdružuje světlé depigmentované skvrny ztrácející citlivost, t. z. lepridy s hypertrofií hlavních nervových svodů způsobující bolestivé a pohybové potíže, vedoucí až k ochrnutí. Nezvratné deformace končetin tvaru "drápů" a kožní i kostní symptómy, zejména na chodidlech, představují pokročilou fázi choroby.

Je-li nemocný účinně léčen, dojde obvykle během několika let k zastavení nemoci a k časté rehabilitaci téměř normálních funkcí. Při leproatické formě je jedním ze symptomů deformace obličeje, který je postižen hrbolatými výrůstky pokožky - leprómy, které postupně postihují celé tělo. Pokožka je zhuštěna a odulá, odkud název "lvího obličeje (facies leonis), prsty končetin jsou oteklé. Ochluvení opadáva. Nos je postižen trvalým výtokem způsobeným onemocněním sliznic a v pokročilejším stádiu dochází k perforaci nosní přepážky. Vážná poškození nervových a střečních tkání dokresluje dramatický pathologický obraz lepry. Celkový vývoj choroby se zhoršuje v poměrně náhlých etapách během pěti až šesti let. Léčba je mnohem obtížnější než v případě tuberkuloidní lepry - malomocenství - a poměrně větší nakažlivost komplikuje úkoly ošetřujícího personálu, neboť postižené části těla jsou stálou zásobárnou bacií lepry (*Mycobacterium leprae*), původců choroby.

Až do června 1970 byla kontrola nemocných založena na zjištění prvých symptomů před zavedením léčby pomocí antibiotik. Od této doby zjistili lékaři výskyt a rychlý rozvoj odolnosti vůči hlavním použitým sulfonovým antibiotikům. Byla to krutá rána, jelikož šlo o léčiva dobře tolerovaná, účinná i poměrně levná.

Naštěstí, takřka současně se imunologický výzkum malomocenství dostal do pokročilého stadia. Bylo zjištěno, že původce choroby může být kultivován ve tkáních pokusného zvířete *ARMADILLO NOVEMCINCTUS*. Až do této doby ztroskotaly všechny pokusy pěstovat bakterie - původce lepry - in vitro pomocí klasických metod. Malomocenství však byla první chorobou, u níž byl bakteriální původ nejdříve podezírán, ale kultura původce se zdála dlouho neproveditelnou. Díky objevu této zcela zvláštní "kultury" v celkem vzácné zvířecí tkáni dochází nyní k aktivnímu studiu výroby vakciny proti malomocenství. Jde však o výzkum nákladný a dlouhodobý.

Klinické zkoušky vakcin vyžadují mnoho času, neboť jednak zjištění počátku choroby je zdlouhavé vzhledem k dlouhé inkubační době (od dvou do deseti let) a dále očkování nutno prováděti u populací obtížně kontrolovatelných, žijících v zemích s krutě nedostatečným lékařským dozorem. Pokusná zvířata jsou velmi nákladná a špatně snášejí umělý odchov. Jiný

vhodný zdroj kulturních tkání je aktivně zkoumán, pomocí něhož by bylo možno vyrobit dostatečné množství antigenů. V Evropě je nakažlivost malomocenství rovná takřka nule. Pobyt v postižených oblastech nepředstavuje pro evropský personál, dle názoru odborníků, žádné nebezpečí. Předpokládá se, že je nutný souhrn různých kofaktorů. Bylo zjištěno, že i v oblastech endemického výskytu malomocenství je nutno žít několik let ve stálé blízkosti nemocného, aby se riziko nakažení stalo skutečným.

Jak uvedeno, je malomocenství chorobou poměrně málo nakažlivou, což je v rozporu s dřívější pověrrou, zejména ve středověku, kdy nemocní musili oznamovati svou přítomnost zvonkem či jiným zvukovým signálem, pokud nebyli uzavřeni v lazaretech.

Jsme hrdi na to, že rytíři Sv. Lazara, kteří dříve bojovali proti malomocenství pomocí chladných čistých obkladů, dobrým slovem a tělesnou péčí o nemocného, se dnes zapojili do moderního vědeckého výzkumu, stále v popředí pomoci bližnímu. Náš špitálník MUDr. O. Hřebík a jeho spolupracovníci ze senegalské anabáse, jsou v tom směru zářným příkladem.

00000000000000000000000000000000

HISTORIE - LITERATURA - PRAVDA

Nejen pravost různých literárních děl, listin či nápisů bývá sporná. Mnohdy bývá také sporná, i když velmi zajímavá, osoba autora. Znalost autorovy osobnosti může říci historikovi mnoho o vlastním díle, pomůže objasnit rozpory, doplnit mezery, či dokonce pomoci při zjišťování pravdy.

I zde mívá badatel potíže. Značná část české středověké literatury je anonymní, ve starých dobách se nekladla na autorství takový důraz. Hodně se také už tehdy užívalo pseudonymů. Někteří autoři pro nás význačných děl zůstali dodnes neznámí, jejich jméno a osobnost k žalosti historiků neodkryta.

Pro usnadnění práce používají vědci často jisté označení, či jméno, o kterém se sice všeobecně ví že autorovým jménem není, které však prostě pomáhá označit dílo. Mnohá z těchto jmen se dobou tak vžila, že leckterý v historii či literatuře nepřilíš informovaný čtenář pokládá toto označení za skutečné jméno autora. Klasický příklad české historie je Dalimil, jehož kronika je prostě už dnes jinak než jako Dalimilova nemyslitelná, právě tak jako pro Poláky je autor nejstarší polské kroniky (končí r. 1113) prostě Gallus, i když pravý autor je též neznám.

Někdy nabylo použito ani jméno, nýbrž pouhé označení, jako je tomu na př. u pokračovatele Kosmova, "Vyšehradského kanovníka". Jsou samozřejmě i případy, kdy autor prostě uváděn není, pouze název díla, viz "Jenský kodex".

Potíže působí i skutečnost, že některá pro badatele zajímavá osobnost byla označována dvěma či více různými jmény. Pokud to byla osobnost příliš známá než aby došlo ke zmatku, je věc snadná, jako na př. u slavného básníka, který to dotáhl dokonce na čtyři jména, t. j. Francois Villon, rozený Francois Montcorbier, známý též jako Francois des Loges, či dle nových názorů i jako Vailant.

Samozřejmě používali i staří autoři pseudonymů. Někteří z obavy před pronásledováním, vzpomeňme jen Rabelaise, který vydal svého Pantagruela pod jménem Alcofibras Nasier z obavy před Sorbonou, nebo u nás neblaze proslulého Michala Pěčka Smržického z Radostic, který musil r. 1618 opustit Prahu, ale po bitvě na Bílé Hoře se vrátil zpět a psal latinsky satiry na český národ. Vrchností se sice bát nemusil, ale ze strachu o svou kůži používal exotického jména Petr Rybaldus Peruanus.

Nezapomínejme také na tehdejší módu překládat svá jména do latiny, kdy se stával z Bílého "Albus", kdy se z obyčejného Franty Kudly mohl stát obratem honosný Franciscus Cudelius. Takových změn nebyla ušetřena ani doba pozdější, kdy z potomka rodiny jménem Neipperg se stal nejvyšší císařský dvorní ceremoniář kníže Montenuovo.

Uvádět jména českých literátů písíciích pod pseudonymem by zabralo hodně místa. Uvedme jen některá jména jako Vrchlický - Přibde, Karolína Světlá - Mužáková, Eliška Královská - Pechová, Otakar Březina - Jebavý. F. L. Čelakovský psal nejen pod jménem Marciána Hromotluka Kanárovice, ale dokonce pod jménem Žofie Jandová!

V roce 1885 vycházely v Lumíru fejetony s názvem "Listy z Prahy". Psali je různí autoři jako Vrchlický, Sládek, Čech, Zeyer, Lier a j. Dodnes nevíme přesně, kdo z nich co psal, protože jména autorů jsou Anubis, Osiris, Marcus Antonius, Isis, Amasis, Trut, Carpio, Sincerus, Quosego. Dle stylu a tematiky lze na některé autory usuzovat, ale jistotu nemáme.

Mnoho omylů napáchají pochopitelně překlady z cizích jazyků.

Ne každý středověký autor nucený psát v latině, latinu perfektně ovládal. Tak můžeme číst na př. v rukopise Mistra Havla "Liber medicinalis" z druhé pol. XIV. století věty, jako "pustulam sanat, quae dicitur dobra nestovice" nebo "ad idem valet herba prassiweces, seccam cum zucaro et skorzicze mixte."

Představme si jen práci překladatele neovládajícího češtinu.

Ani v dnešní době není vždy překladatel odborník. V jednom anglickém článku se vyskytuje jméno jistě známé veřejně pracovnice Florence Nightingalové, ale český čtenář čte ke své hrůze v českém překladě o "florentinském slavíčkoví".

V americké monografii citující práci Dr. Janského o krevních skupinách, je uveden jako pramen časopis "SOBORINK KLINSKY", ve kterém asi jen Čech pozná Sborník klinický.

Dokonce i jazyk ovládajícím se může přihodit ledacos. Dr. Thomajer uvádí ve svých vzpomínkách na př. lapsus Dr. Špotta. Tento přednášel (věnoval se na sklonku života lékařské historii) o zvláštní potravě Staročechů, nazývané "segr".

Jisté poznáme, že protože Staročeši psali tehdy namísto našeho dnešního písmene "j" písmeno "g", jednalo se o obyčejný "sejr".

Velmi zajímavý případ omylu o autorovi, je případ prof. Dr. Hlavy. Omyl, ze kterého vyplynula celá řada omylů počal tím, že prof. Dr. Hlava uveřejnil v roce 1887 v Časopise lékařů českých práci o dysentérii, pod názvem "O Úplavici".

Pod názvem je jako menší text "Předběžné sdělení, Napsal prof. Dr. Jaroslav Hlava." V témže roce uveřejněná recenze Dr. S. Kartulise v Časopise Zentralblatt für Bacteriologie und Parasitenkunde ale už uvádí jméno autora jako "Uplavici O." a název díla "předběžné sdělení" (Ueber die Dysenterie).

Po padesát let píše cizina jméno autora v různých zmatcích, jako na př. "Hlava Uplavici", přičemž "Uplavici" je povýšeno na křestní jméno autora.

Korunu všemu nasadil v roce 1905 washingtonský Index catalogue of Medical and Veterinary Zoology, který uvádí jméno autora již jako "Dr. O. Uplavici". Uplavice dostala tedy dokonce doktorský titul. Mezi lékaři ji bylo ovšem těžko hledat.

Tu práci si ale přesto dal anglický parazitolog Clifford Dobell, který vypátral, že:

"Dr. Uplavici ač pravý Čech, měl řeckého otce a německou matku, narodil se 1887, publikoval jedinou práci, obdržel hodnost doktora v USA a po pestré kariéře v mnoha zemích zemřel v Anglii 1938".

K tomu je možno jen dodat - chudáci historici po nějakých těch stech letech, chudáci i ti dnešní, kteří zjišťují osobnost a dílo nějakého toho Dr. Uplavici třeba ze XIV. století.

Prameny: Různá historická literatura,
Málek-Pod povrch lékařské vědy.

J. Mainzer

o-----o
UPOZORNĚNÍ: Blíží se konec roku 1985 a část členů Řádu dosud nezaplátila své příspěvky. Peníze zasílejte na adresu spolubratra A. Rolného KCLJ, Im Seevadel 14 CH-8105 Regensdorf.
o-----o

PŘED 990 ROKY SE Z PROLITÉ KRVE ZRODIL ČESKÝ STÁT.

O Slovanech rádi tvrdíme, že jsou mírumilovní a holubičí povahy. Sami sobě pak pochlebujeme, že nejsme agresivní a násilí že je nám cizí. Je tomu skutečně tak? Podíváme-li se do našich dějin, vidíme, že tomu tak není a díky tomu se nestalo, že bychom vymizeli jako národ z povrchu zemského. Proč však díky tomu? Byl by to snad negativní jev, kdybychom dnes byli Pšované či Zličani, Lučani, Lemuzi, popřípadě Moravaní a nebo příslušníci jiného slovanského kmene? Platí-li toto o národu, tím více to platilo v dávné minulosti o vládnoucím rodu. Vždyť nechybělo mnoho a všichni jsme mohli být hrdi na to, že jsme Chorváti a že naším vládnoucím rodem byli Slavníkovci.

Přitom byl náš vývoj docela přirozený, právě tak jako u ostatních národů. Ze spřízněných rodů vznikly vývojem kmeny.

V naší vlasti slovanské kmeny, které se zde usazovaly, zabíraly jen zcela malé území. Náčelníkem jeho býval původně starosta (kmet), který byl soudcem mezi rody. Jemu pak náležely (a to je důležité) i veškeré náboženské výkony. Tím jeho osoba zposvátněla a povznesla se nad jiné. Stal se "knězem"-knížetem a v době válečného nebezpečí mu připadla i moc vojenská, byl "vojvodou". Byl-li pak vévoda silnou osobností, dokázal svou dočasnou moc prosadit jako trvalou. Potom mu již nestálo nic v cestě strhnout na sebe veškerou moc a stát se opravdovým vládcem kmene. Jestliže se časem kmeny sjednocovaly ve větší celky, bylo to buď proto, že je k tomu nutilo vnější nebezpečí, nebo také k tomu vedla (a to ve většině případů) ctižádost některého knížete. Samozřejmě, že v tomto druhém případě sjednocování nebylo prováděno na bázi dobrovolnosti, ale vojenskou mocí s krveprolitím a všemi krutostmi tehdejší doby.

Asi roku 972 usedl na opuštěný český knížecí stolec náš nejvýznamnější panovník 10. století Boleslav II., zvaný Pobožný. Za jeho panování vznikly v letech 973-976 naše nejstarší kláštery a zrodilo se pražské biskupství. Ke konci jeho vlády pak náleží i vrcholné drama z počátku českých dějin, o kterém se dnes chceme zmínit, drama, které z nás udělalo národ a stát.

Tou dobou vládli Čechům Přemyslovci v Praze a Slavníkovci Bílým Charvátům na Libici. Byly to dvě do 20. 9. 995 dva téměř rovnocenné knížecí rody, jediné, které se mohly ucházet o vládu v celé zemi. Mocenské postavení Přemyslovců nepochybně předčilo posice Slavníkovců, ač nelze ze zlomkovitých zpráv vyčíst, do jaké míry tomu tak nebylo. Slavníkovci razili mince, měli svou vlastní měnu, drželi si samostatné vojsko, které pod vlastním velením dávali k dispozici německému císaři pro boj proti pohanům, biskupský úřad v Praze získal Vojtěch, jeden ze šesti synů knížete Slavníka, nedávno rozšířili své panství do jižních oblastí země a.p. Ano, byl to vskutku mocný rod a nebezpečný soupeř Přemyslovců. Nehledě k tomu, že zemřelý kníže Slavník (+981) zplodil ve svém manželství se Střezislavou dostatek mužských potomků. Přemyslovci tím musili očekávat s jistými obavami, zda se bratři nepokusí rozdělit si zděděné panství také na jejich úkor. Ať již vládli mezi oběma rody jakékoli vztahy, dvě základní skutečnosti se zdají být nepochybné: že totiž Slavníkovci přímou vládu Přemyslovců na svém vlastním území neuznávali a že na sklonku 10. století mocensky, územně i počtem členů rodu rychle posilovali své posice. Ještě krátce po smrti Slavníka bylo politicky výhodné s

pány Libice spolupracovat. Sotva však šlo o vřelé přátelství, spíše o diplomacii, když v roce 962 český kníže Boleslav II. souhlasil, aby druhou nejdůležitější funkci v zemi, biskupský úřad, obdržel Slavníkovec Vojtěch.

Ostatně se s ním brzy ocitl ve velkých sporech a odpor a nenávisť vůči přísnému biskupovi se musely v určité míře přenést i na jeho rod - tak už to odpovídalo dobovému nazírání. A tak zákonitě o pár let později se vztahy vyhroutily a bylo nutno zapomenout na vzájemné příbuzenské svazky. Přátelství z rozumu definitivně skončilo - šlo o mocenskou postavu v zemi.

Uder překvapující, zákeřný a zdrcující, se dostavil v nejméně očekávaném okamžiku. Slavníkovské ozbrojené síly byly daleko, s vrchním velitelem a současně hlavou rodu Soběborem (Soběslavem) na výpravě proti pohanským Bodrovcům, na akci organizované německou říší, patnáctiletým císařem Otou III.

Také přemyslovské vojsko se této výpravě zúčastnilo, nic proto nesignalizovalo, že z pražské strany hrozí nějaké nebezpečí.

Byla sobota dne 28. září 995. Na ten den připadalo výročí zavraždění knížete Václava, svatého muže, jehož si Slavníkovec Vojtěch nesmírně vážil a velmi prahnul po tom, aby Václavovou mučednickou korunou ověnil pražské biskupství. Ale ani symbolický význam chvíle neodradil ty, kdož se rozhodli definitivně zúčtovat s věrejšími přáteli. Naopak, moment překvapení byl asi součástí lsti.

A tak věrolomným přepadením sousedů a vlastních příbuzných se zavřely vody nad krátkými dějinami "autonomního státu", rozkládajícího se na východě Čech.

V průběhu necelých dvou dnů zahynuli kromě obránců ve zbraní i všichni ti, v jejichž žilách kolovala slavníkovská krev, starci, ženy, děti i nemluvňata. Nic nepomohlo, že se urození obyvatelé libického hradu pokusili zachránit cestou asyly, že se utekli na posvátnou půdu místního kostela.

Ještě čtyři roky po vyvraždění slavníkovského rodu vládl Boleslav II. Pobožný (do 999). Všichni Slavníkovci však nezmizeli ze světa a politické scény tak docela. Dva, či vlastně tři, krvavou událost na Libici přežili. Byli to Soběbor, hlava rodu, biskup Vojtěch a nemanželský Slavníkův syn kněz Radim, věrný průvodce Vojtěchův. Po libické tragedii se sešli u mocného polského vládce Boleslava Chrabrého, který patřil již dříve k přátelům Slavníka. Je pochopitelné, že náhlý vzrůst moci českého knížete musil vzbudit nevoli sousedů, hlavně tehdy mocného Polska a Němců.

Sotva Boleslav II. zemřel, ještě v témže roce 999 vpadl Boleslav Chrabrý s vojskem do země českých a oblehl nejprve Krakov. Přes udatnou obranu bylo toto starodávné sídlo Charvátské dobyto, zůstalo již provždy v polských rukou.

Po pádu Krakova ztratilo české knížectví také všechny okolní krajiny, nyníější Halič, Moravu i celé Slovensko. Jak k těmto ztrátám rozlehlých krajin spolu s celým Slezskem došlo, není s určitostí známo. Moc českého knížete byla omezena na nejužší své meze.

Ota III. při příležitosti své pouti r. 1000 ke hrobu Vojtěchovu do Hnězdna, schválil a potvrdil císařskou mocí založení zvláštního arcibiskupství ve Hnězdně a trojího biskupství v Kolobřehu, Krakově a Vratislavi, bez ohledu na mínění pražského biskupa, v jehož diecézi poslední dvě města ležela. Tím byla utvrzena politická moc Polska na úkor českého knížete.

Bez ohledu na tyto územní ztráty byla moc Přemyslovců utvrzena, i když vláda pozdějšího knížete Boleslava III. Ryšavého nebyla pro Čechy šťastná.

Tři tehdy přežili vyvraždění svého rodu, o kterém se zmiňují naši staří a i novější dějepisci, každý ze svého hlediska a s jinými pocity. Žádný z nich ale neobviňuje tou dobou vládnoucího člena přemyslovského rodu. Příčiny které uvádějí jsou různé.

Vinu a zodpovědnost nesou podle nich zrádní královi rádci, Vršovci, bezbožný lid, ale nikdy člen knížecího rodu, jehož původ sahá až do doby našich národních pověstí. Český královský rod, dynastie, to bylo pro středověkého občana, občana našeho státu, pojem ozářený takřka svatozáří.

Vláda přemyslovských knížat a později králů, se považovala za projev vysloveně Boží prozřetelnosti, za posvátný zákon. Úcta k této rodové krvi byla nekonečná.

V českých středověkých dějinách se na příklad nikdy nestalo (s jedinou výjimkou), že by šlechta koketovala s myšlenkou nastolení jiného vládce, než muže přemyslovské krve.

J. V. Šimánek vysvětluje v Kronice české vyvraždění Slavníkovců takto: "To snad bylo příčinou, že v Čechách vznikla válka proti Libici. Boleslav II. ležel té doby raněn mrtvicí, nejstarší syn jeho, jenž jej zastupoval, byl daleko u císaře; ve vojstě měli zvláště Vršovci. I rozdílný je popis u různých historiků jak došlo k přepadení Libice a jak probíhalo její obsazení knížecími vojsky a zničení rodu Slavníkova."

Palacký se ve svých dějinách o tomto krveprolití zmiňuje takto: "Když tehdy již vše jejich udatenství neprospěšným býti se zdálo, Slavníkovci všickni muži, ženy a děti, dle rady přítomného opata Břevnovského Anastasia, někdy jejich domácího přítele, utekli se do kostela k oltáři, avšak ani to neposloužilo jim k ochraně. Vzáklí nepřátelé vyloudivše je z kostela libnými řečmi, potom vyvraždili všechny zrádně a krutě..."

Kosmas ve své kronice popisuje vyvraždění Slavníkovců těmito slovy: "Potom se vydal biskup (Vojtěch) jak si umínil, na cestu do Říma a opustil lid, jenž nechtěl být poslušen jeho příkazů. Protože toho času kníže (Boleslav II.) nemohl vládnout sám sebou, ale vládli předáci, ti to obrátivše se v nenávisťníky Boha, ničemných otců nejhorší synové, vykonali velmi zlý a ničemný skutek."

Neboť jednoho svátečního dne kradmo vnikli do hradu Libice, v němž bratři svatého Vojtěcha a hradští bojovníci všichni jako nevinné ovečky stáli při slavní oltáři svatém, glavice a zbraň. Oni však jako draví lvi ztekli hradní zdi, muže i ženy do jednoho pobili a stávají čtyři bratry svatého Vojtěcha se vším potomstvem před samým oltářem, hrad zapálili..."

Bohdan Chudoba se spokojuje konstatováním, že: "...když se po smrti Boleslava II. - který pro jednotu země neváhal vyvraždit chorvatské Slavníkovce - že jeho dědici mají pro knížecí hodnost schopnosti..."

Bohdan Chudoba se ze všech přibližuje co nejdříve pravdě. Nedá se popřít, že dne 28. září r. 995, právě před 990 roky bylo sice smeteno slavníkovské panství, ale tím české knížectví Boleslava II. vzrostlo téměř na dvojnásobek. Zrodil se český stát. Do té doby existovaly v zemi dva zárodečné státní útvary, přibližně stejné mocné i rozlehlé. Brutální, očima mravnosti bezohledný čin zrodil vlastně společenství, k němuž se my vzdálení potomci, žijící mimo svou vlast, s láskou a pýchou hlásíme.